

اعلان

گرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیت د دې کتاب سره ڏيره
خواري کړي ده او په ڏير عاجزانه طورئي تاسو ته د مطالعې په
غرض ډالی کوي د دې کتاب بي اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونو نسبت ترې لري کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ڏير سخت منع دی

پښتو ډاټ نیت
پښتو ډاټ نیت

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

در ۹۰ پل خانه

Presented By :

PUKHTONET

اجمل خیال

BUXSONS.

رباعيات

د رُباعيَاتو فهرست

صفحة	مضمون	صفحة	مضمون
۲۵۶	زمالپونتوب - روپانه مزل	۲۳۳	رباعی
۲۵۷	ننگ اوراج - حبرت	۲۳۴	دنیا - ذهن
۲۵۸	عقل - معمه	۲۳۵	ژوند - زهئی خه کرم؟
۲۵۹	د بُلبل ژرا - قلم اؤغبرت	۲۳۶	ماشوره - ماده پردد
۲۶۰	پښتون ولی - خه شوی؟	۲۳۷	جرگه - افلاطون
۲۶۱	پښتون اوزه - خان سره	۲۳۸	مینه مستبده - دیدار
۲۶۲	ننگ مې.... - ړندې قافلي	۲۳۹	خبر - مینه اؤوينه
۲۶۳	خپل هرام - پښتو	۲۴۰	بې صبری - خان سره غم
۲۶۴	خدمت - پښتون يېم	۲۴۱	تكل - باجه ګې
۲۶۵	روپانه سیاست - پت	۲۴۲	زما میراث خه... - کورا او ګور
۲۶۶	د پښتو کابني - علم اؤعلم	۲۵۳	د نظر باز - لا ژونديم
۲۶۷	اوده - همت اؤاراده	۲۴۴	خه وؤا خه.... - د اقالله
۲۶۸	حبرت - حسن	۲۴۵	پښتو - د ننگ لار
۲۶۹	زرگوته - سیوره	۲۴۶	دوفادر - دوه رخه
۲۷۰	هستي - ورور ورور نه شو	۲۴۷	دنیاداري - دا دين
۲۷۱	زما ګناه ده - کړي لاري	۲۴۸	يودرنگ دع - د چا شوه؟
۲۷۲	زما مضمون	۲۴۹	ماته غل دع - باتوريم
۲۷۳	سپتوب - دا ماحول	۲۵۰	خپل فن د بل نقل - نوي ګل
۲۷۴	د صحراء فرياد - مارها کړه	۲۵۱	دي خپل زړه... - ډاکټره...
۲۷۵	دنیا ګنده شوه	۲۵۲	هیڅ ونه شول... - کته باز...
۲۷۶	صحت اؤ... - د غېرت ېبونه	۲۵۳	نه وونه نا - چغه يم
۲۷۷	قلم اؤجنده - کرسۍ اؤکند	۲۵۴	يوه قطعه - ما ورکوي
۲۷۸	سره پښتو - د کور درغلې	۲۵۵	تور خنجر - عظمت داسي

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۲۸۰	چې جړګه نه... - پښتو شته		
۲۸۱	د نیت پسات - تماشه ۵		
۲۸۲	کوه چې خله... - مرگ اوژوند		
۲۸۳	خپل سر - شازلمح یه		
۲۸۴	زه - په سپینه جامه تور		
۲۸۵	بس د ننګ... - خپل پردي		
۲۸۶	بې ننګي - امتحان		
۲۸۷	د منزل غم - نه د نن نه د سبا		
۲۸۸	په سفرونو کښي د... خربتك		
۲۸۹	محبوباد پښتو - حوری		
۲۹۰	د ګودر مازیکر - کوچى		
۲۹۱	اولس او حکومت - عجیبه ۵۵		
۲۹۲	واعظ او لیدر - سپینه جامه...		
۲۹۳	پنګه - کرل رېبل		
۲۹۴	زما وينه - چاپلوسوی		
۲۹۵	دا هوبنیار؟ - تېر عمر		
۲۹۶	ربستیا لبونه؟ قلم زما غلَم		
۲۹۷	لار د بساغلو - زما باز		
۲۹۸	پښتنه خله.... ضعف او سنکر		
۲۹۹	نوی میدان - غم د پښتون		
۳۰۰	د پښتو چغه - غېرت		
۳۰۱	ملنګ خټک		

رباعی

سناد تخلیق لویه لمن کنپی سریه!
ما پسخوی دا رنکارنک دُنیاکی
ما ته زما د پیشو جوړه راکړه
زما د مینې اف د ننک دُنیاکی

دُنيا

د زړه دُنيا د ميني ډکه د بسکلا دُنيا
 د ګل په پانويو لحظه خوره مُسکا دُنيا
 زما د ژوند د ناکردو د لاسه سوي سوي
 د وخت د جبر له خپېرو په ژړا دُنيا

ذهن

ذهن د فکر د تخلیق د پلوشو ائینه
 زما د ميني د شعور د ولولو ائینه
 د زمانی تورو لوگو پري داسي لوبي وکړي
 نن د غمونو، ارمانونو، د تیئرو ائینه

ژوند

ژوند د ادم بابا نړی ته د جنت پېغام
 زما تکل ئې د انسان د شرافت پېغام
 کله په صحرا کښي یوه چغه شوه پروا ئې نشته
 دا د پښتو د ننګه ډک مې د غږت پېغام

زه ئې خه کرم

يو راته راشۍ، خان راته ورور کا
 بل په کښي راشۍ، خان راته یار کا
 اوس ئې نور خه کرم، خه نه وونه شول
 کله خان مې زوئي کا، کله خان مې پلاړ کا

ماشوره

دُنيا د سُود په لور کوه شوه
 پنستو ترخه شوه، پېسه خوره شوه
 فېصله توقه، جرگه نخره شوه
 زندگى خه شوه، يو ماشوره شوه

ماده پرده ۵۵

زړه راته وائی، چې تول دي خپل کرم
 مينه مې وائی، چې بشه دي بشکل کرم
 روح مې نعري، کړي دا خو ماده ده
 دا ستا جذبه ده، توره پرده ده

جرگه

د چا په ترخ کښي، غرض باجه ده
 د چا مغزو کښي، بله نشه ده
 ملنگه خان ژاري کله خاندي
 ستاخو پښتو ده، ستاخو جرگه ده

افلاطون

د خيام او د افلاطون وه معامله
 فلسفيان ئي وو ولار په تماده
 ملنگ خپل سر گروهه، ترپنه روان شو
 وي چې دواړه يا ړاندہ دی يا نشه

مینه مستیده

یو د وخت نشو کښې هسې خندېدو
 بل د فکر په جنجال کښې غمېدو
 زما ذوق د بسکلی سترګو نندارو کښې
 د ژوند لو به کښې په مینه مستیدو

دیدار

چا وي گل بنه، چا وي لعل بنه، چا وي يار بنه
 هلتہ بیا جنت او دلته کښې بازار بنه
 ما وئیل د ژوندون لو به د مرگ ويره
 په دا منځ کښې ئې یو درنګ د يار دیدار بنه

خبر

يو به رقيب وي، بد به کتل کا
 بل به حريف وي، بد به وئيل کا
 ملنگ، ملنگ ده، کچکول کچکول ده
 خبر ئې ژوندون ده، خبر به کؤل کا

مینه او وينه

اح مجنونه! کري خراب د لېلى ميني
 د نېكى لاري نه کوري، نه ئې ويني
 هنگه وخاندل چې دېر بنه يم گلاپه!
 چې په دي خبرو نه خبسم د چا ويني

بې صبى

دغه ژوند د محبوبا هغه قلا ۵۵
 چې په کومه لار ئې خمە حېرانپۇرم
 خود خېل نىڭ د نظر سره خە و كرم
 تىگ كە نە كىيى نو زە كله صىرىپۇرم

خان سره غم

وجود يخىرى، جذبات سرىپۈرلىك
 ذهن كىدۈپ شى، فکر ورکىپۈرلىك
 د بىكار مرغان جالىي تە راغلل
 اوس نو د خان سره غمىپۈرلىك

تكل

قضا طوفان ده، اباسین چله
 اسمان تورتم ده، په مزکه هله
 کشتی سوری ۵۵، متبی ستومانه
 د الله فضلہ، خپله تکله

باجه گی

د چا په ترخ کښی، یو باجه گی ۵۵
 د چا په شوندرو، بله شپیلی ۵۵
 د سُر او تال، تمیز یه نشته
 خو غړوی ئې، لو به هرڅای ۵۵
 زړکیه ستا دې، د پښتو ننګ وي
 کله مزکه اور وي، کله اسمان جنگ وي

زما میراث خه شو؟

چرته شوي خوشحاله بابا! خه شوي باچا خانه?
 خه شوله! او ولی؟ مارکله تر بدخشانه
 غلو هر خه تالا کړل، که کوربه ټه هر خه وخورل
 زه د خپل میراث پونتنه وکرمه د چا نه؟

کور او ګور

چې جوړ مې نه شو د پښتو کور
 ماته جوړ نه کړئ د خښتو کور
 خپلو پرديو داسي مې پرپړدي
 که سپین ووم، سپین بنه، که تور ووم تور

د نظر باز

که وجود مي تول بي وسه تش تصوير شو
 د نظر باز مي لا تيز او هواگير شو
 چي د حسن په بنکالو پوهه شی ببر شی
 د خپل بنکار په کار کښې هغسي کاسير ده

لا ژوندح يم

له مندي پاتي، اس ئي پرده ده
 لاري رندي شوي، ميدان دونگه ده
 چي نه صبريري، او نه پتيري
 ختك به خه کړي، چي لا ژوندح ده

څه وئ او څه وئ شول؟

عمرونه تېر شو، خو څه ونډه شول
 زاره خواره شول، نوي خواره شول
 کچکول ته ناست یم، رباب ته ګورم
 خدايې! دا څه وئ او دا څه وئ شول

دا قافله

ماته وائی راشه، چې څو مکې ته
 خپله ئې مخ ده، درمسالې ته
 میروپس خفه ده، خوشحال غصه ده
 دې خان ملا ته، دې قافلې ته

پښتو

اھ زما د هلکوالی پونتوبه!
 نن واپس په منډه منډه راشه راشه
 دې د عقل هوبنیارانو ډېر خطا کرم
 مرګ کے راؤړه، خو پښتو، مینه وفا شه

د ننګ لار

د غرض دا قافلي ټولې ډندي شوي
 د غلو ډکي شوي، کېږي شوي، هم وړي شوي
 چې د ننګ، پښتو، انسان منزل ته رسی
 هر چې شوي نو هغه بني شوي هغه بني شوي

د وفا در

زه ګدا نه یمه مئین یم، خوبې سټوگې غواړم
 ماته خو بس د ګل د مینې ډک نظر پکار ده
 لاره کښې ډکې پېمانې او مېخانې خه کؤم
 زما جنون ته خو د یار د وفا در پکار ده

دوه رُخه

چې ما وزړل تا وخذدل نو بنه شوه
 زما مينه کله کچه وه هم پخه شوه
 زه دې خپل اولس ته خڅادر کښې پرېښوم
 ستا د غېرو د ”لالا“ بنګله کښې شپه شوه

دُنیاداری

چا وې ورورى ده، چا وې يارى ده
 چا په کښي ووې چې ديندارى ده
 ما چې پري خان له خە فکر وکړو
 شا ته ئې ټوله دُنيا داري ده

دا دين

زئه ئې په تش کتو کافر کرم
 خپله ئې خبى او مسلمان ده
 په یو کتاب کښي دوه مسئلي شوي
 دا لا کوم دين ده او کوم ايمان ده

يو درنگ ده

وخت په هوا ده، نه حصاریبوی
 پرون دي لارو، نن دي تپريبوی
 سبا ئي نشه، چي خه به کيبوی
 دغه يو درنگ ده که دي ارزيبوي

د چا شوه؟

د ملا بانگ ده زما تپه ده
 دا ئي ژوندون ده، دا ئي قيسه ده
 دنيا د چا شوه، عقبا د چا شوه
 دا خو جکره ده، دا خو لانجه ده

ماته غل ده

خپله خو خیژی، بر تر اسمانه
 پسپی ئې چاپېر کړي، ټولې دُنيا نه
 دغه اوږ سترګه، لا ماته غل ده
 لاس نه وباسی، مې له ګربوانه

باتوریم

خو په وينه د مزري په خوئی باتور یم
 داسي ټینګ ولار په ننګ د خپل دستور یم
 چې په فکر او عمل کښې انقلاب یم
 د پشتو مزاحمت یو سور سپلاب یم

خپل فن د بل نقل

دلته د تېپی د شعروون بنايیست کښی هرڅه شته
 اه وروره! په مخ ورته پردي رنکونه مه تې
 دلته د مغرب د فن کچه نقلونه مه کوه
 مونږ ته د پښتو د ګل غوټو مخونه مه تې

نوی ګل

کله ډېر ئې تاؤ راتاؤ کړي خوماتېږي ګوري نا
 تس نس یو خو ننګو نه مو ورکېږي ګوري نا
 خټکه! کله رشتیا شو مونږ، دا هرڅه به رشتیا شي
 د وینو په دي ډنډ کښي به یو نوع ګل پېدا شي

دې خپل رنځور زړه ته

زړګیه! ته چې، دنیا پربېدي
 د ژوند کتاب مې رابنده وي
 نو دا بسکالو چې د جانان ده
 دا خه کوي؟ دا خه کوي؟

هسپتال کښي

داکتره بس!

داکتره! بس ده، زړه لار خفه شو
 په مرض نه ده، په زمانه شو
 ورته مې جام د وينو یورو
 هغه ئې لاس کښي را اپوته شو

دې خپل رنځور زړه ته

زړکیه! ته چې، دنیا پربړدي
 د ژوند کتاب مې رابنده وي
 نو دا بسکالو چې د جانان ده
 دا خه کوي؟ دا خه کوي؟

هسپتال کبني

ډاکټره بس!

ډاکټره! بس ده، زړه لار خفه شو
 په مرض نه ده، په زمانه شو
 ورته مې جام د وينو یورو
 هغه ئې لاس کبني را اپوته شو

هیخ ونځ شول خوشول

چې څه مې کړ شول، هغه مې وکړل
 چې څه پکار وو، هغه ونځ شول
 لار مو د وینو، بلې ډیوی کړې
 کله هیخ ونځ شول هم دېر څه وشول

کته باز یه

زه د خپلو هسکو تورو غرونو کته باز یه
 دا د غرضونو لپونی مې نسکار کوي
 زه د کړلېچونو، غورڅنګونو شين زړه یه
 دغه دوکه شوی رانده ما هم بار کوي

نئه وونه نا

زئه د خورې چینې په غاره به له تندی مرمه
 چې د دیدن په وخت نئه "هو" کوي نه "نا" کوي
 زئه مجنون نه يمه پښتون یم، سوال کوئلے نئه شم
 تئه لېلې نئه ئې پښته ئې، نو حیا کوي

چغه یم

چغه یم خو ژوندون د خپل مرام یم
 د بشر په ورورولی کښې د خپل قام یم
 مرګ او ژوند زما د لاري مرحلې دی
 زئه روان د پښتو په ننگ و نام یم

انسان

یوه قطعه

د زلفو په تیئرو کښې ستا د سترګو په ډیوو کښې
 مزل د مینې کېږي د منزل د لپونو
 زرو مئينو! لر ګودر کښې ګرمه ګډا غواړۍ
 په بر ګودر کښې چغه د مېوند د لپونو
 اسمان به خپله چار کوي خټکه ته خپل کار
 دولی به ګوري بائېلې د اغيارو په اسره

ما ورکوي

ماته رب راکړه د جنت په شاني کور ده
 دا چې د اسمان د کھکشان غوندي روښان ده
 ماته خدائې راکړه د وطن مرنې ورور ده
 دا چې د غېرت او شرافت بسله انسان ده
 نن ”لالا“ ”چاچا“ په هر څه سترګې پټوی
 ما ورکوي خان له په ما لاري جوروی

تور خنجر

دا چې د نړۍ دې بحرانونو لپونی کړل
 هر خوا ته راندۂ کانه چکونه لګوی
 ما، زما تاریخ، زما تاقوی هېروی
 لویه پستونخوا رانه په مکر پټوی
 ماته په سینه رانه باسی تور خنجر
 پښی کښېږدی د خپل غرض زما د ژوند په سر

عظمت د اسي

ستا د خوړو بنو لشو کښې کله عادت د اسي دح
 زما د مینې په زخمونو کښې عزت د اسي دح
 د غزل فن کښې د ژوند هسي د بناشت په ژبه
 د لور ژوندي شاعر کمال د اسي، عظمت د اسي دح

زما لپونتوب

اڄ زما د پښتون والی لپونتوبه!
 نن په چغو چغو زر راپسي راشه
 دې د عقل هونبيارانو ډېر خطا کرم
 مرګه راؤړه، خو پښتو، مينه، وفا شه

روښانه مزل

کاروان د غلو شو، تګ د پردو شو
 ستری زړګیه! وخت د تیارو شو
 لاره کښې کښې، اسمان ته ګوره
 کئه دې مزل، په رنیدو شو

ننگ او رواج

زما ژوند چې احتجاج وه احتجاج شو
کله هغه ده خو بل شاني رواج شو
ننگه! ووایه چې ستانو کومه لار شوه
چې بدل د زمانې درته رواج شو

حېرت

ما خو وي چې ژوند او سر به تري قربان کرم
مرګ به مينه او وفا د خپل جانان کرم
زمانې چې پرو بال را خني پري کړل
بي وسى هي نن په دوه ټکنې حېران کرم

عقل

زړه د ويني او د ميني ائينه ۵۵
 ذهن بس د ژوند د لوبو پیمانه ۵۵
 په دا منځ کښي چې ئې زهيمه نو خه کرم
 عقل خپله یو ناحله معتمه ۵۵

معتمه

علم يا ويره شي او يا اسره شي
 ژوند مخمصه شي، تګ معتمه شي
 سره حیران وي او حیران لار شي
 نو نه هغه شي او نه دغه شي

د بُلُل ژرا

يو بُلُل مي د گللو سیورى ته ليدو
 خوزېدە نە شو، پە ئائى بە رېيدو
 ما وي والوڭە! بىائىست ته گىدا و كەھ
 دە خپل خان ته وكتل او ژرېدو

قلم او غېرت

خپل بى احساسە، ياران بى پتە
 پردى بى مخە، اغيار بد نىتە
 كچكول دى كوز كەھ، رباب دى كېپىدە
 قلم راواخلە، خپلە غېرتە

پښتون ولی

خان کاکا هر خله هر خله پربنسل ممبری پسې
 ملا محراب او منبر هېر کړل په کرسی پسې
 خلقه د خوارو زار ملنګ دي وچ تندی ته گورئ
 ده زور کچکول لاګرڅوي پښتونولی پسې

خله شوي؟

جندي رپيرۍ، د پښتو نه شوي
 چغي شوي دېري، د عمل نه شوي
 چې نه د جنګ شوي او نه د ننګ شوي
 کله بسکلې دېر شي نو هم د خله شوي؟

پښتون اوڙه

خندل مې وکړل نو د خندا شوم
 ژرا لیکمه چې د ژرا شوم
 ما د پښتو، لپونتوب وکړو
 پښتو زما ئې او ڙه د ستا شوم

څان سره

وجود یخیری، جذبات سړېږي
 ذهن ګډوډ شی، فکر هېږېږي
 د بنکار مرغان، جالو ته راغلل
 اوس نور د څان، سره غمیرېږي

ننگ مې راپسې د

نن ژوندون د محبوبا هغه قلا د
 چې په کوم لوری ئې خمه حېرانېږم
 ولې خله وکړم چې ننگ مې راپسې د
 تګ پري نه کېږي، خو زه چې نه صبرېږم

رندې قافلي

يو خوا ذهن او زړه ستړې تجربې دی
 بل خوا وخت وائی چې نوي مرحلې دی
 اه د ننگ او د شعور احساسه وايې!
 لاره شته خودا رندې چې قافلي دی

خپل مرام

اچ غېرته! وايە تئە پکىنى خە وائى؟
 زړي غواړي کە خە نوي راته بناشى؟
 دا تار تار دستار به ملا تە كمرې بند کرم
 كە د خپل مرام پە سمه لار مې بياشى؟

پښتو

د ننګ لاره کېنى هم تخت وي هم تخته
 كە دا نئه مني نو دېخوا مئه راخه
 پښتو دا ده چې د ننګ سودا ونئه کړي
 مرحله به هم خورده وي هم ترڅه

۲۶۳

خدمت

راته وائی اس تیار ده راسورېږه
 بس د زور او زر په بادو وپرسېږه
 ورته وايم د خدمت زین راته ګوره
 د دولت خبړې مله کوه ورکېږه

پښتون یم

راته بنائي بنې بنګلې بنکلے سمون
 لمسوی زما دا خواروزار ژوندون
 ورته وايم لو په خیر راته اوګوره
 زه پښتون یمه، پښتو یمه، پښتون

روښانه سیاست

مینه رانه پت غواړی، وطن رانه خدمت غواړی
 یه! ملګرو دا سې سیاست نوع حکمت غواړی
 راشی چې دا مینه او غېرت سره جرګه کړو اوس
 وخت گوري نن دا سې یورونسان سیاست غواړی

پت

دا د ژوند کېږي وږي او اوددي لاري
 چې په هر قدم کښې ډېري خطرې دی
 خو چې مخامنځ د پت، مینې، منزل وي
 نو د ټولو شیرینیو نه خوبې دی

۲۶۶

د پښتو کانۍ

کله هغو په لاس کښې مم راته نیولی
 ما په زړه کښې ورته ننګ و پت ساتلى
 وخت کله هر خود چپو چپو سپلاب شى
 د پښتو کانۍ سيند نه دی بهيولى

علم او قلم

سوال پېدا ده، نن د ژوند په لوئې میدان
 نن حالاتو کښې قلم بشه کله علم بشه
 ما چې ډېر فکر په هره سطحه وکرو
 اح ساده خلقه! علم ته هم قلم بشه

۳۳

اوده

موسم بسه ده، خاؤره بنه ده، تخم بسه ده
 ولی ما سره کله غم ده نو دا نه ده
 د نن کر او د سبا فصل به خه کرم
 چې قلبه ورانه، دهقان ئې لا اوده ده

همت او اراده

د موسم او د حالاتو خپل عادت وي
 خو خبره د خپل نيت او د همت وي
 کله همت او اراده په خپل سمون وي
 نو بدل شى کله اسمان وي کله قسمت وي

حبرت

دا الزام چي په قسمت ده
 بدختي نه ده، غفلت ده
 که همت پکښې پیدا شو
 خره خاوره هم جنت ده

حسن

زړکیه! جوړ ئې، لکه د مینې
 نه چې د غونبې، نه چې د وينې
 بیا نه په څان ئې، نه په جهان ئې
 چې حسن کسي، چې بنکلی وينې

زړکوټه

شپه توره تپه، موسم طوفان ده
 په کور جری ۵۵، محشر جهان ده
 زړونه خیرن دی، سترګې بدلي
 زړکوټه نر ده، چې لا روان ده

سیوره

کئه دا کاروان وي، دا ئې خاروان وي
 دا ئې رفتار وي، دا ئې یاران وي
 ستری زړکیه! سیوره تری بسله ده
 کئه د پلوخی وي، کئه د دالان وي

هستی

د هستی دا مسئله يو معمه ۵۵
 مخمصه ده چې نه هغه ده نه دا ده
 د دُنيا ژوند د درياب په مخ حباب ده
 قيام نشه، نه اختيار شته، نه بقا ده

ورور ورور نه شو

دا د ابلیس جاله شوه نن د'ادم کور نه شو
 دلته کبې ھabil قabil ورونه وو خورور نه شو
 تول هاديان ئې ستري کړل هر کتاب ئې و xorو
 تور دلته کبې سپین نه شو، سپین دلته کبې تور نه شو

زما گناه ۵

بس نه خپل ته گوته نیسم نه پردو ته
 گناه نشته نه هغو ته، نه دغو ته
 زما جرم زما خپل ړوند اعتماد وئه
 چې خوشحال ومه د نورو بوسارو ته

کړي لاري

ما وليدي چې څي، څي د رقیب کاله ته رسی
 دا لاري د دیدن مو پاکه خدايیه! دا سې غلي شوي
 دا هسي نه چې ورڅ ئې د مئین د جنازي شی
 دا شپې چې بلاګاني شوي، تيارې شولې اوردي شوي

زما مضمون

زما مضمون زما خواهش، نمود، ریا نه وی
 زما په ذهن خو رائی، ولی زما نه وی
 چې د حالاتو په تود بت کښې زما زړه نینه شی
 یا په ټوپونو شی، یا وچوی، یا ټقار جور کړی
 فکر او خیال ورته جامه احساس ئې رنګ پیدا کړی
 قلم راپاځی د الفاظو نه اشعار جور کړی
 بیاستاسو خوبنې ده چې دغه کوم مضمون بولی
 کله د شاعر انسان په خله ئې جګرخون بولی

سپریتوب

عجیبہ غوندی موسم شو
 باران وینی، ودمی اور شو
 سپری توب لارو دھشت شو
 نہ ورور پاتی شو، نہ کور شو

دا ماحول

چې ژوندون د بې ارزی شو
 چې مرګه د بیوسی شو
 لویه خدایه! لویه خدایه!
 دا ماحول مې تیزندی شو

د صحرا فرياد

چي پنستو سود او سودا شوه
 د بيپار په دي دنيا کبني
 د غبرت چغه بس پاتي
 يو فرياد شو په ضحرا کبني

مارها کره

لويه خدايه! لويه خدايه!
 اخر ستايم خه خوراکره
 گنی خه هر خه دي واخله
 ما تنها کره، ما رها کره

دُنیا گندھ شوھ

خدایه! دا دُنیا خو دې پوره قصاب خانه شوه
 پاکه د ادم، دا خونه لاره بنه گندھ شوه
 دا د ژوند لمنه توله خیری ویری لاره
 یو خوا زور او زر حکم شو، بل خوا ته فتوه شوه
 هر چا ئان ته خپل معبد د خپله لاسه جور کرو
 گوره استعمال په کښي کعبه او کلیسہ شوه

صحت او غبرت

صحت وائي چې د کت نه مه کوزېره
 غبرت وائي پاسه پاسه وزغلېره
 د دي هر خه سره زه بنه پوهېدح شم
 وخته ته راشه نور مه اپوته کېره

د غبرت لپونه

زه د خپل بابا د ويني يو زلمه وم
 د مرام لار کښې د مينې ننګیاله وم
 چې مې تول عمر صحراء کښې مزل وکرو
 لکه زه چې د غبرت يو لپونه وم

سر ۵ پښتو

کله سر ته راته کښینی، کله پښتو ته
 ما راکارې له ترخو څنې خودرو ته
 دوى ته خړ پې، اوږد تې خوښکارېږم
 ولې نه ګوري زما سورکۍ پښتو ته

د کور درغلی

ولې ګوته هسي ونيسمه چاته
 چې مورچه مې خپل لښکر کړه راته ماته
 چې په کور کښي د نیتونو درغلی وي
 هیڅ ګیله نه ده پکار د بل پساد ته

۱. پسات، فساد

زما وپنا

نئه خفه يم، نئه مايوس يم، نئه پنيمان يم
 دغه گدھو ودھو چارو ته حبران يم
 کله د وخت روغ لبونی تري سبق واخلي
 لکيا خکه په وپنا او په بيان يم

شلېدلە كت ولې؟

نن هم ژوند د پاره مرگ ته غاره ووڭم
 کله د ننگ ميدان جورييى ورتە ووڭم
 خوكە لوبە د چل ول د سود سودا وي
 خپل شلېدىلى كت ته لارمه پربوڭم

چې جرګه نه شوه

اَه بابا ! چې توره ونيوه زنگونو
 قلم هرڅي د اغيارو په رنگونو
 چم پرده شو او جرګه مرکه نه شوه
 کومه لار شوه د پښتو او د ننگونو؟

پښتو شته

چغه شته حساب کتاب د معاملو شته
 شنه باغونه د وعدو او د دعوو شته
 خوساده غوندي جواب به ئي خوک راکړي
 چې په دي قبر ”شکري د پښتو“ شته؟

د نیت پسات

چې یاری کښې ګربوان خیر، بنگړی مات شی
 نو خوندونه خود مینې هله زیات شی
 ولې دا لا کومه لو به په کښې وشی
 چې په نیت کښې را پیدا چرته پسات شی

تماشه ۵

تماشه ۵ خوک محمود شی، خوک ایاز شی
 د خبرو وخت کښې هر یو کته باز شی
 خو چې سود او زیان له ورایه رابنکاره شی
 د تنزري غوندي ګپر په خپل اواز شی

کوه چې خه کوي

خه مې نه دی کړي، ووايې چې ئې وکړم
 ولې زه د پت پټونۍ لو به نه کرم
 چې دې سترګې شوې په نوي دود بدلي
 ته کوه چې خه کوي زه به دې خه کرم

مرگ اوژوند

که خفه، که ګيله من يم، که غصه يم
 خو ولار هم په لښکر هم په مورچه يم
 ماتېدح نه بدليدح نه خرڅيدح شم
 چې پښتوئي مرگ اوژوند ده زه هغه يم

خپل سر

گو خبدل هم په غوئه یم هم په سمه
 در په در مې د لېلى د دیدن طمع
 هره هڅه، هر تکل مې هر خوا وکړو
 خپله غمه! په خپل سر ئې زما غمه

شا زلمه یم

دا خټک چې نن په کور کښې بودا بشکاري
 د ننګ چغې ته میدان کښې شاه زلمه ده
 ګله! ده به چاته هغه، چاته دا وي
 خو چې ستا خبره راشی، لپونه ده

زه

په راستي، په خوشحالی ورسه خم
 د خدمت د ابادی به ئې منم
 خوکله پت ئې بیا په بدەه باندی پیاز وە
 نە منم، نە خم، نە اورم، نە کۆم

په سپینه جامه تور

خپلو ونە پېژندو، بنە ئې وزپلو
 پردو وپېژندو چېر ئې ووھلو
 د خېلک د ننگ د عمر دا سزا شوه
 چې په سپینو جامو تور کرو پردو خپلو

بس د ننگ میدان

خه به جنده کرم، خه به لبکر کرم
 خپلو تربور کرم، پردو کافر کرم
 خه شوی زما، د ننگ میدانه!
 چې سر قربان کرم، زندگى در کرم

خپل پردي

ژوندون ډېر صفا په گُرزو پُرزو تېر شو
 ذهن ژوبل، غم سپوا شو، فکر ډېر شو
 خټک کور ته بس يوه خبره راؤره
 پردي ووھلو، خپل ئې په سر تېر شو

بې ننگى

چې ننگ سودا شى، مىنە دُكان شى
 هېرە پېستو شى، پاتى مېدان شى
 خە بە اتک شى، خە بە خېبر شى
 خە بە هېواد شى، خە بە افغان شى

امتحان

ۋائى راپاچە وخت د مېدان دە
 وايم تىارە دە، ذەن حېران دە
 ننگ ئۇ شعورە! تە رامدد شە
 پېنىھە لانجە دە، لوئىپى امتحان دە

د منزل غم

پردي پردي دی، خپلو کښي چل ده
 اولس اودهه ده، کلی کښي غل ده
 د غېرت چغه په شور کښي ورکه
 غم د مزل ده، وير د منزل ده

نئه د نن نئه د سبا

په اسرؤ اسرؤ، بانو بانو خطا شو
 څان او قوم ته نئه د دین نئه د دُنيا شو
 چا موږ خرڅ کړو او په چا باندي دوکه شو
 کئه پوهېرو نئه د نن نئه د سبا شو

په سعرونو کښې د وطن ياد

راشه راؤره ډک کندول سپینې شوملي
 چې مې هېږي شی پردي شوندي کاسي
 زما خپلي ګل غوتۍ به وي شاربلي
 توري سترګي، غوري څنې، سري ځنچې
 چې مستى مې د پښتو په خوند پوره شی
 رانه هېړه دا پردي پردي نخره شی

۱. سوچي - قفقاز - کوه قاف کښې

خربتك

خړکه بتک راواړوه دهقانه!
 چې په لپه اوبله وختمه لтанه
 په هر ګوټ کښې ئي زما د خاړري خوند وي
 مېخانه دي وي د دي مخکښې ویرانه
 چې نشه پکښې زما د شنو چينو ده
 او مستى پکښې د ننګ او د پښتو ده

محبوبا د پښتو

چې کلبونو کښې مستی نخري کوي
 دا کلك سترګي حیاګانې خرخوي
 د خپل کلى دُرخانې ته به ئې لوگه کرم
 کئه ئانې د کوه قاف بشایپرې وي
 د سپورډۍ نه هم بناشته ده په رڼا کښې
 چې حیا ده د پښتو په محبوبا کښې

حُوري

په بانه مانه چې ساکو ته راغلي
 خومره بشکلي دی دا پېغلي مې د کلى
 تورو سترګو کښې ئې پته مينه خاندي
 یوې بلې ته لکيا دی غلى غلى
 چې هم حسن شى هم مينه هم حیا شى
 داسي حُوري به لا بل چرته پیدا شى

د ګودر مازیگر

دا ملالې پت پت کوم خوا ته کتل
 دا د چا د شپيلۍ خله ئې اورېدل
 چې منگې ئې تري په مزکه راڭزار شو
 دا ھرانه شوه نوکونه ئې چيچل
 د ګودر مازیگری کښي دا قيسې وي
 د وطن د سيند د لاري دا مزي وي

کوچى

کوچى چې د کېږدي سره ولاړه وي سپورډي وي
 چې کوچ کوي روانه وي نوبنځه مسته هوسى وي
 د خپلي قلا منځ کښي ناسته بنسکلي بناپيرى وي
 د ننګ د جنګ په وخت کښي د سوړ تندر ملالې وي
 د لوړ نیکه د وینې يوه پاکه ڈرداڼه وي
 زمونږه د پښتو د مینې جوړه خزانه وي

اولس او حکومت

حکومت تشي وعدې دی یا دعوي شوي
سياست هسي خبرې شوي، دوکې شوي
د اولس حالت د دوى ترمنځه دا ده
د خاروي د قصابانو کره شپې شوي

عجيبة ۵۵

لېن دېن واشنگتن کښي وي
خرڅ دله پاکستان شی
غرقه اکبرپوره شی
تیراھ کښي چې باران شی

واعظ او لیدهار

ملک په قرضو کښي غرق ده
اولس د لوړي نه مری
واعظ د حورو غم کښي
لیدهار کرسی خپلوی

سپینه جامه توره قیصه

وخت په چغه وائی اح غریبه وروره!
چې ورڅي چرته نو خپل خادر ته ګوره
غلا به دوى وکړي او تا به پکښي غل کړي
د غټانو جامه سپینه، قیصه توره

پنگه

داسي تش کچکول دي ولې ده ملنگه!
 ته خو هم راغلي د سرو زرو له درنگه
 ما وي واوره خان په دي خبره پوه کړه
 ”پنگه، پنگه، د غټانو کور ته پنگه“

کرل رېبل

تور ته خمه، سپین ته خمه، زیر ته خمه
 د جانان د کور پوبتنه تري کومه
 هر يو ماته در د خپلې لېلې بنائي
 اوسم په منځه لار کښي ناست کرم رېبمه

زما وينه

دا منم ډاکټره! پاکه زما وينه
 د مرض پکښې خله نشه، خله به وينه
 خود ننگ يو جراثيم پکښې ضرور شته
 دا چې ما هم زوروی، هم سوزوينه

چاپلوسي

راشئ خلقه راشئ! نن په کلې کښې اشر ده
 يو مست په خبرو، بل په لبسته، بل په جر ده
 ګټه د بادار ده، خوارو زار پکښې دليږي
 غت چاپلوس ته وکوره، له ټولو معتبر ده

دا هوبنيار؟

د قام ننگونه، چې وړی بازار ته
 نه ګورى خان ته، نه نیکه، پلار ته
 اه د پستو، د پت جنونه!
 وايه څه وائي، دغه هوبنيار ته؟

ټپر عمر

چې عمر ټپر شی، تن مرضونه
 ژوند محتاجی شی، فکر غمونه
 ساده زړگیه! ومنه پوهه شه
 چرته توپونه، خنگه کارونه

ربستیا لپون؟

لپون به لا بل خنگه وي عالمه!
 زه ئي غم خورمه دا تول رانه بي غمه
 چي په گتو، لوتو، غنو مي خوک أولى
 زه مُسکع شمه دعا ورته كؤمه

قلم زما علم^۱

زما يو بابا قلم ده، بل علم ده
 ما په دواړو سم خورله يو قسم ده
 که علم رانه خوک واخلى غم ئي نشه
 زما لاسو کښي مي توره، خپل قلم ده

^۱ جندې، نشان، بېرغ

لار د بناغلو

کور د بهرام شو ملک د مغلو
ننگ د غرض شو جنگ د کېلو
د وخت خوشحاله! په غرۂ کښې کښې
اوسم لاري خاره، د چا بناغلو

زما باز

کله وجود مې قول بې وسه تشن تصویر ده
د نظر باز مې هم تېز ده، هم قجير ده
چې د حسن په سکالو پوهه شی بېرشی
د خپل بسکار په کار کښې هغسي کاسي ده

پستانه خه شول

عمرونه تېر شول خو خه ونه شول
 زاره خواره شول، نوي خواره شول
 وخت د ڦلبي ده، موسم د کر ده
 فصل ئې ڙاري، پستانه خه شول

ضعف او سنگر

د زور عمر ضعيفي مې غورزوی
 احتياج مې شل کوي او ماتوي
 د ننگ وينه رانه گرم سنگر غواړي
 عمر جبر مې په کت کښې سړوی

نوی میدان

بار د عمر را ته تن او بدن زور کرو
 بې وسی مې هغه گرم ژوندون سور کرو
 پاکه خدا یه! چې د اڅه لوبه راؤ شوه
 زه د کت شومه، وخت نوی میدان جور کرو

غم د پښتون

دُنیا اړی ګرې ده
 چار د ملک بې سموں ده
 چې کور او ورور ئې وران ده
 غم مې د خپل پښتون ده

د پښتو چغه

دا د ګل مينه ليونى ده کله دا زه لپونه
 چې تشن په بوی پسي تر خوکو د ازغو لارمه
 هلتنه منصور غوندي د بشکلی د دیدن اواز وه
 چې زه تر دار پوري په چغه د پښتو لارمه

غېرت

نور خپل دولت چېچي، ما خپل غربت چېچي
 دُنيا مچي ده، هر يو حالت چېچي
 زه ئې نه غم کرم، نه تري وېږدم
 نه وروستو کېرم، هېچي هي غېرت چېچي

ملنگ خټک

په چم کښې د غټانو یو ملنگ غوندي خټک وه
 تپوس وکړئ، چې سپو خوئې خورل چرته نه ده
 نن ټول سړی خواره د کلی خپلو کښې لکیا دی
 اه خوارو! راپیدا ئې کړئ دا نن وخت د هغه ده

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library